

Mijn gezin is mijn koninkrijk

Als de kinderen groot worden

door JAN H. DE GROOT

Het geschiedde dan een dezer dagen dat het ganse koninkrijk recht overeind stond. Niet dat de koning zelve bij machte was de opstand te bezweren, dat moest hij aan de koningin, mitsgaders haar koninklijke zuster, of te wel tante Hans, overlaten. Het geviel dan dat de koning persoonlijk verantwoordelijk diende te worden gesteld voor het oproer in zijn domein en dat de door zijn onverstand ontketende geesten, slechts door vrouwenhanden en moederlijk inzicht bezworen konden worden.

Wat toch was er gebeurd.

De kroonprinses had een uitnodiging ontvangen een of andere feestelijke plechtigheid van een of andere jubilerende school mede te maken. Dat was enig en reusachtig en weet ik veel meer en de kroonprins kwam langs en zei achteloos: „mieters” en stak nadenkend een sigaret op uit de koninklijke voorraad, zoals hij pleegt te doen in serieuze situaties, die hem nog niet aangaan.

Want de koningin had nog al steekhoudende bezwaren op tafel gelegd omtrent het aanvaarden van de uitnodiging; tenslotte was de kroonprinses al met al zestien lentes oud. En ze zou geaccompagneerd worden door een aan het hof nog onbekende maar roemruchte ridder in de aanvallige leeftijd van zeventien ronde jaren.

Hij had overigens een dege-lijke naam. Hij heette Jan en Jan z'n vader heette ook Jan, net als de koning zelve, die ook Jan heette, zodat de koningin meende, dat het geval op weg was een Janboel te worden.

Tot zover was er geen aanleiding tot oproer. Echter, toen de koning, afgeleid door andere staatszaken, had opgemerkt: „Nou ja, het moet toch eens de eerste keer zijn,” toen was de beer los.

De kroonprinses sprong de koning om de hals, zodat hem geen andere uitweg bleef dan zijn heldere

goedkeuring aan het plan te hechten. En toen begon het pas. De koningin keek haar gemaal met die merkwaardige blik in haar ogen aan, waaruit uitsluitend een grondige diskwalificatie van zijn opvoedkundige eigenschappen viel op te maken.

Nu had de koning op dit punt beslist de mankementen, die hij, dit moet hem eerlijkheidshalve worden nagegeven, nooit had ontkend.

Zij begonnen echt hinderlijk duidelijk te worden, toen bleek, dat de kroonprinses onmogelijk in haar

Kringer

schooljurk naar dit officiële feest kon opgaan. Ze moest „in het lang”, een uitdrukking die hem tot dusver vreemd was voorgekomen en hem evenmin, op grond van de consequenties, had verontrust. Dit werd anders toen bleek, dat „in het lang” een kostelijk nieuw gewaad impliceerde en dat dit eveneens een beproeving van de staatskas betekende, die deze instelling niet zou overleven. U begrijpt, lieve lezer en lezeres, in welk een impasse het koninkrijk geraakte.

Toen redde de koninklijke zuster het dreigend binnenlands conflict. Tante Hans had nog een snoezig lapje en een enig patroon en haar vaardige vingers schiepen een gewaad, dat volledig beantwoordde aan de eisen die aan „in het lang” beantwoordden. En toen de kroonprinses dan eindelijk in het lang verscheen, was de koning met de koningin en haar zuster mitsgaders de kroonprins volkomen vertederd. Het oproer was de kop ingedrukt.

De koning poseerde met de tedere kroonprinses in de hof tuin voor de lens van de hof fotograaf. Hij voelde zich trots en gelukkig onder de vertrouwens- en verwachtingsvolle blik, die de kroonprinses uit haar blauwe ogen naar hem opzond. En toen Jan opdraafde om de kroonprinses te halen en de oude heer Jan had toegezegd het kostbare kind op een christelijk uur in zijn auto thuis te bezorgen, waren alle harten gerustgesteld.

Alleen zei de koning 's avonds in zijn studeer- kamer zachtjes voor zich heen: „ja, ja, de kinderen worden groot en wij beginnen al aardig op te schieten.” En toen de koningin hem thee bracht, trok hij haar een beetje naar zich toe en zei voor het eerst: „zo ouwetje” tegen haar.

REDERTFONDS

(gratis abonnementenfonds)

Mijn hoop en vertrouwen, dat de „pijl” in het Augustus-nummer doel zou treffen, is gelukkig niet beschaamd geworden. Daardoor ook kan ik met hartelijke dank aan de gevers de volgende giften verantwoorden:

Mevr. C. A. Br.-Y. te D. f 5,—; Mevr. v. d. Fl. te D. f 1,—; Mevr. W. te R. f 10,—; B. M. K. te A. f 10,—; W. T. te Rh. f 1,—; C. J. M. te H. f 1,80; A. H. te 's Gr. f 1,75.

Het is wel een oud liedje, doch de wijs is modern: Wie het Redertfonds steunt, steunt een eenvoudig en toch waardevol doel: zieken en minvermogenden in staat stellen, ons blad méé te lezen en er leerzame verpozing, troost, bemoeiding, kortom: zegen door te ontvangen. Daar komen bij de Penningmeester geregeld brieven over binnen. En zij allen zijn er naast God ook u dankbaar voor, wanneer ons Fonds in de daadwerkelijke belangstelling blijft staan.

De Penningmeester:

A. SCHREUDER, Irisstraat 215,
Den Haag - Giro 65.768

HET is levensgevaarlijk in zijn nabijheid te zijn. Je hoeft maar het pad langs de zee af te lopen, bijvoorbeeld om de oude graven eer aan te doen, of daar klinkt van achter de rotsen dat stomme èwe-èwe-gewouwel en voordat je weet, wat er gebeurt, rijst hij achter een rotsblok vandaan, groot als een reus met zijn behaarde borst en in elke hand een puntige steen. En als je het waagt een ogenblik te blijven staan en hem aan te kijken in zijn wezenloze ogen, springt hij naar voren met een dierlijke grijns om zijn mond, steeds maar krijsend èwe-èwe.

Het gekke is, dat hij als kind zich altijd heel normaal gedroeg. De ouderen onder ons herinneren zich nog wel de tijd, dat hij in de straten speelde en voor zijn moeder water haalde uit de put even buiten het dorp, maar niemand weet, hoe en wanneer precies die verandering zich in hem voltrokken heeft, hoe hij van mens beest werd.

Zo maar op een dag is het gebeurd, nu al weer heel wat jaren geleden.

Zijn moeder keek hem aan. „Hè, wat staan je ogen vreemd,” zei ze. „Ben je soms niet lekker?” en hij gaf haar een klap in het gezicht, zodat haar ogen dicht kwamen te zitten en het bloed uit haar neus stroomde.

En hij had gelachen, gelachen, toen hij zijn oude moeder weg zag strompelen, voorovergebogen om haar kleren niet te bevuilden, tastend naar de deur van haar huis.

Sinds die tijd is hij nooit meer normaal geweest.

En nu woont hij tussen de rotsen van het meer. Men zegt dat hij zijn intrek in één van de oude graven genomen heeft en 's nachts hoor je hem om het dorp zwerfen, elke nacht hoor je dat èwe-èwe-geroep nu eens aan deze, dan weer aan gene zijde van het dorp.

In het begin heeft hij het wel eens gewaagd iemand op klaarlichte dag in de bebouwde kom aan te vallen. Ik herinner me nog — wij waren verderop aan het spelen — hoe hij op een keer het dorp binnenwaggelde.

Het was een uur of twaalf, de lucht trilde van de hitte en de meeste mensen sliepen in huis of onder een schaduwrijke boom, toen hij eraan kwam, grijnzend en het èwe-èwe mompelend. Hij zwaaide van de ene naar de andere kant van de weg, soms botste hij tegen een huis op, dat dan trilde op zijn grondvesten. En toen zag hij een man onder een boom liggen, het hoofd op een steen, zwaar snurkend. Zijn ogen werden groot en zonder verder te aarzelen of te zwaaien liep hij op de gestalte af met de beide armen voor zich uitgestrekt.

Wij jongens hadden in de hitte van het spel aanvankelijk weinig acht op hem geslagen, maar nu sprongen we op, gillend van angst.

Even bleef hij stilstaan en hij keek met een